te: „et sinna kůl paljo pessa ollet sanu, ent minna „sai weel ennamb, kae, kuis pá mul koren ja rai„gin saisap.“ — Sis sõit sussi eddesi; ent rebbane tánnit perra: „Sussi, watter, minna ei sa ennamb „paigalt, wõtke minno sálga, nink kandke koddo.“ Sis piddi sussi rebbast sálga wõtma nink kandma. Sis olli rebbase káen se laulmine, nink laul sis: „tõbbine kannap terwet, tõbbine kannap terwet!“ — Sussi kũsse: „mis sa, wadderikenne, nũũd lau„lat?“ Rebbane koste: „pá om hullus jánu, „wanna watter, ei tija, mes to laul olli.“

Oppus. Jodik lakkup kũlla ja kõrtse mõda, mũũp nahka, naartas páleke.

## 5. Rebbane ja sissask.

„Armas sissask“, ũttel rebbane, „teie laulmine „om wãga armas kuulda; ent kahjo, et teile sug„guke tarkust ja móistust ei olle. Heila weel woeti „ũts sissask kinni, kes rummalusse lábbi kele sisse „olli lánnu, mes karjapoisikene olli wáljapandnu. „Kes rebbast tahhap petta, se peap targembat nõu„wo piddama.“ — „Sedda ma ei panne immeske“, koste sissask, „sest teie ollete essi kawwala petja. „Kui sissask ka oppis eesmált tõist petma, kũl ta „sis tijas ka pettusse eest henda hoita. Ent se am„met jágo rebbasele: sissask ei tunne muud rõmo, „kui sedda, et temma omma laulmisega tõiste sõand „rõmustas.“

Oppus. Parremb ũllekohhut kannatada, kui tetta.



## 6. Kaarna ja rebbane.

Kaarna olli seira warrastanu, nink iste kuse otsan, seir suun. Rebbane nággi tedda, himmust sedda seira, nink ũttel: „oot, oot, ehk sa játtat sei„ra mulle!“ Sis ta nakkas kaarna wasta ũtlema: „Oh sinna kigekallimb ja uhkemb lind! Kes om „ni illosat karwa, kes kannap ni uhkeste omma „pããd, kui sinna! Kik linno taiwa al peawa sinno „kummardama!“ — Kaarna jãije mõtlema, nink ũttel essi henne man: „jo ta arwap minno kotka „ollewat!“ — „Kae, ũttel rebbane, minna ei woi „omme silmi sinno poolt ãrrakãända; ũttepuhku ma „tahhas sinno pále kaeda, nink tãhhelepanda, kuis „sa illus ollet. Kui sinno hããl ka om ni armas „kuulda, kui sinno nággo nátta, sis ei olle sinnosug„gust ilma pããl!“ — Mis sããl om sis, mõttel kaar„na henne man; milles ma ei woi sis omma hããlt laske kuulda? Temma teggi suud ammule nink tahtse jo nakkada omma ronks! ronks! krooks„ma, nátse, sis silgut kõrraga seira suust mahha. Ussinaste wõt rebbane seira ũlles, nelas alla, nink ũttel naarden: „Kũl olle ma sinno illo, sõbrakenne, „ũllelijalt kitnu. Ãrra panne pahhas! ma issusi „wãega. Ent sinno tarkust es móista ma joht kit„ta.“ — Sure hãũga lãts sis kaarna lendu.

Oppus. Ãrra kuulgo libbedat keelt, ãrra usko kitjat. — Kui kittap, sis pettap.

---

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 24